

Charlotte de Monchy

Nee heb je

Bobbie gaat naar Bali om een klein klusje te doen voor haar
baas. Maar dat pakt heel anders uit dan verwacht!

Pau, deze is voor jou

1

‘Doe lekker je schoenen uit, ik heb het gevoel dat je niet comfortabel zit.’

Bobbie zag Wendelien, de bedrijfscoach, naar haar hakken kijken alsof het martelwerktuigen waren. Ze schudde haar hoofd.

‘Ik zit prima.’ Ze probeerde stil te zitten en er ontspannen uit te zien, wat niet meeviel als je met acht centimeter hoge hakken op een ergonomische bal van xl-formaat zat. Zeker niet als je een kneiterstrak rokje aanhad en je benen bij elkaar moest houden.

‘Hoe voelt dat voor jou, dat je je zus... hoe heette ze ook alweer?’

‘Lauren, mijn zus heet Lauren.’

‘Juist. Hoe voelt het dat je Lauren negen jaar niet hebt gezien?’

Bobbie liet een lange stilte vallen, waarin ze voor de vijftigste keer de tekst las die ingelijst aan de muur hing boven het lage driehoekige tafeltje tussen hen in: IK LAAT MIJ NIET OPJAGEN, IK BEN AAN HET WERK, NIET OP DE VLUCHT. Het was het hele wezen van Wendelien samengevat in één zin. Hoe deze vrouw ooit bij Wilkerson Real Estate terecht was gekomen en het er overleefde, was Bobbie een raadsel. Aangezien ze kantoor hield in een klein onopvallend kamertje tussen de

afdeling repro en de postkamer, verdacht Bobbie het bedrijf ervan dat ze gewoon vergeten waren dat ze er was.

‘Tja, die dingen gebeuren.’ Bobbie probeerde in haar hoofd haar agenda te openen om erachter te komen hoe de rest van haar dag eruit zou zien, maar zoals vaker de laatste tijd verscheen er alleen een testbeeld op haar netvlies.

Wendelien knikte langzaam. ‘Waren jullie close?’

‘Ja.’

‘Kun je daar meer over vertellen?’

‘We zijn zussen en we waren veel samen. We schelen vijfenhalf jaar. Misschien dat we het daarom goed met elkaar konden vinden.’

‘Wat bedoel je daar precies mee?’

‘Nou, dat we niet met elkaar hoefden te concurreren, zoiets.’

‘Wat is er misgegaan?’

Bobbie vroeg zich af wat dit te maken had met het feit dat ze een beetje overwerkt was. ‘We kregen ruzie op de begrafenis van ons buurmeisje.’

‘Waarover?’

Bobbie zag dat Wendelien gretig een stukje naar voren leunde. Ze probeerde de pijnlijke scène die zich in het crematorium in Zandvoort had afgespeeld haar hoofd uit te werken. Zo achteloos mogelijk haalde ze haar schouders op en drukte op het knopje van haar telefoon om de tijd te kunnen zien. Wendelien kuchte en wees met een uitgestreken gezicht naar het bordje naast hen, met daarop de telefoon met het rode kruis erdoor. Bobbie stak verontschuldigend haar hand op.

‘We spraken elkaar daarna een tijdje niet. Hoe langer dat duurde, hoe moeilijker het werd om weer contact op te nemen. Lauren verhuisde naar Bali. Uiteindelijk hebben we elkaar nooit meer gesproken.’ Meer ging ze Wendelien echt niet aan haar neus hangen.

‘Negen jaar is een lange tijd.’

‘Ja, ik was ook druk. Ik begon hier als stagiaire en ben in de tussentijd opgeklommen tot projectleider. En ik heb daarnaast in de avonduren mijn studie bedrijfskunde afgerond.’

Wendelien knikte begrijpend. ‘Misschien was alles wat er gebeurd was, eerst met je buurmeisje en daarna met je zus, de reden dat jij zo hard ging werken? Heb je daar wel eens over nagedacht?’

Bobbie overwoog om toch haar schoenen uit te doen, maar ze zou hier nog maar zes minuten zijn en het zou zo’n tegenvaller zijn om zich er daarna weer in te moeten wurmen. ‘Ik was hier, er was veel werk te doen en ik heb dat opgepakt. Dat leek me beter dan in mijn tweekamerappartement te gaan zitten sikkeneuren. Het is alleen wat uit de hand gelopen. Nou ja, dat weet jij ook, want daarom zit ik hier, verplicht overigens.’

‘Je bent overspannen. Het is het beleid van dit kantoor dat je dan met de bedrijfscoach gaat praten.’

‘Overspannen vind ik een groot woord. Misschien een beetje overwerkt.’

‘Ik krijg sterk het gevoel dat jij niet wilt toegeven aan jezelf dat er iets aan de hand is. Terwijl tegenslag ook een springplank naar geluk kan zijn.’

Bobbie kreeg nu kramp in haar kuiten van het manoeuvreren op die bal en besloot Wendelien inkiijk in haar kruis te geven in ruil voor iets meer evenwicht. Ze ging verzitten en zette haar benen wat uit elkaar.

‘Je moet tijd nemen om tot jezelf te komen. Ik hoorde van Nico dat je naar Bali wil.’

‘Praat jij met mijn baas?’

‘Ik houd hem op de hoogte van de vorderingen. Dat hoort bij het traject dat we zijn ingegaan. Het doet er niet toe. Ik vind het erg moedig van je dat je naar Bali gaat.’

Zo, dit zat een stuk beter, en Wendelien was natuurlijk totaal

niet geïnteresseerd in haar kruis. Ze had dit zesenvijftig minuten geleden al moeten doen. ‘Wilkerson Real Estate heeft daar grond gekocht. Op het intranet stond een vacature. Ze zoeken iemand die ter plekke alle papierwerk kan regelen en ik ben daar de perfecte persoon voor. Nico was dat met mij eens. En aangezien ik geen nieuw project toegewezen heb gekregen en mijn zus daar woont, kan ik werk en een eventueel weerzien combineren.’

‘Op mijn advies geeft hij je daar drie maanden de tijd voor.’

‘Sorry?’ Bobbie probeerde niet in paniek te raken bij het idee dat haar agenda drie maanden lang leeg zou zijn. ‘Drie maanden lijkt me wat overdreven. Zoiets regel ik makkelijk in twee weken.’

‘Ik denk dat jij dat nodig hebt om weer in je kracht te komen. We hebben het al eerder over de luchtballon gehad.’

Dit was het moment waarop Bobbie stopte met luisteren. Wendelien ging onverstoord verder. ‘Het mandje onder de ballon is gevuld met alle negatieve energie uit het verleden, de ballast die je met je meedraagt. De ballon zit vol met positieve energie, met liefde voor jezelf en levensvreugde. Als je jouw mandje niet van de ballast ontdoet, zul je nooit gaan zweven, zul je nooit vrij zijn en sta je niet in je kracht.’

Bobbie stelde zichzelf voor op een wit bountystrand. Lauren zat naast haar op een rotan bankje met een strohoed op. Ze wilde het net met haar over de hele situatie gaan hebben toen er werd geklopt en de deur openzwaaide. ‘Bobbie! Daar ben je! Heb jij de contracten gezien van...’

Contracten? Bobbie wilde meteen opstaan om in actie te komen, rolde met bal en al opzij en kon zich nog net op tijd aan de rand van het lage formicatafeltje vastgrijpen om niet te vallen. Het tafeltje wankelde en de theedoos die erop stond viel met een klap op de grond.

‘Ho! Stop!’ Wendelien stond abrupt op, hief haar armen en

hield ze als een kruis omhoog naar de indringer, haar collega Philip van de afdeling legal.

Philip keek verwonderd naar Wendeliens armen. ‘Dit is even heel belangrijk.’ Hij wendde zich tot Bobbie. ‘Ik dacht dat ik ze had laten...’

‘Nee, dít is nu belangrijk.’ Wendelien gebaarde van Bobbie naar haarzelf en terug. ‘Dat van jou kan wachten.’

‘Nou...’ Philip frummelde zijn das van links naar rechts.

Bobbie vroeg zich af hoe hij haar had gevonden in deze uit-hoek van het gebouw, en waar het plotselinge volume van Wendeliens stem ineens vandaan kwam.

‘Is er iemand in levensgevaar?’ vroeg Wendelien terwijl ze verbazend assertief op de deur afstevende.

‘Niet direct, maar...’

‘Nee!’ Wendelien duwde de deur voor zijn gezicht dicht. ‘Ik zeg NEE.’ Ze draaide de deur op slot. ‘Zo.’ Ze sloot een moment haar ogen. ‘Laten we dit belangrijke gesprek voortzetten.’

Bobbie was inmiddels druk alle contracten die ze de laatste weken onder ogen had gekregen aan het doornemen in haar hoofd. Welke zou hij bedoelen? Ze had alles netjes in een mapje via de interne post aan Philips assistente verstuurd, toch? Of had ze er een over het hoofd gezien? Alle winkels die zich in haar outletdorp hadden gevestigd, hadden getekend. Of niet?

Dit was niets voor haar. Jarenlang was alles overzichtelijk geweest in haar hoofd. Nu was het alsof ze blokkeerde zodra ze een beroep deed op haar geheugen. Alsof haar harde schijf vol zat. Misschien was het toch een goed idee, drie maanden wat anders doen. Dan kon ze mooi haar hoofd een beetje opruimen.

2

‘Mam, ik moet nu echt ophangen. Ik moet Morris van school halen en naar tennis brengen en tussendoor moet ik weer terug naar huis, want er worden nieuwe ventilatoren geleverd voor het restaurant.’ Lauren zette haar helm op haar blonde haar en schoof haar telefoon eronder zodat ze door kon praten terwijl ze de traditioneel bewerkte poort uit liep naar haar scooter, waar een kip op bleek te zitten.

‘Red je het wel in je eentje daar op Bali, als alleenstaande moeder?’ Haar moeder fluisterde de woorden ‘alleenstaande moeder’ alsof ze een verslaafde prostituee was.

‘Papa is al tien jaar dood, en jij redt het toch ook?’ Lauren wapperde met haar vrije hand door de lucht om de kip weg te jagen.

‘Je kunt altijd bij mij in Zandvoort komen wonen, het huis is groot genoeg.’

‘Lief dat je het aanbiedt, maar mijn leven is hier. Het restaurant draait goed en Morris’ vader woont een eiland verderop. Al is hij misschien niet de leukste vader, het is wel zijn vader en ik wil dat ze elkaar blijven zien.’ Lauren plofte op het zadel van haar scooter neer en manoeuvreerde het ding de juiste richting op in het nauwe straatje tussen haar huis en het restaurant. ‘Maak je maar geen zorgen. Alles komt goed.’ Dat vertelde ze zichzelf ook de hele tijd.

‘Bobbie is ook al zo druk.’

Bij het horen van de naam van haar zus trok Lauren extra hard op.

‘Ik weet dat je niets over haar wilt horen...’

‘Sorry mam, ik hoor je niet meer zo goed, dus ik moet echt ophangen, anders ben ik te laat bij Morris en niet op tijd voor de ventilatoren en tennis. Veel liefs aan tante Roos!’ Met een schuldgevoel over het afgekapte gesprek trok Lauren al rijdend de telefoon onder haar helm vandaan en legde hem in het bakje voor in haar scooter. Ze reed een onverharde weg in, een afsteker die niet veel mensen kenden. Het pad slingerde tussen lege rijstterrassen door. Vrouwen met blote voeten stonden voorovergebogen in de modder rijst te planten. Handig kronkelde ze langs de ergste rotsen op de weg tot ze weer op het asfalt kwam en gas kon geven.

Bij Morris’ school parkeerde ze haar scooter illegaal op de lerarenparkeerplaats, zodat ze minder lang hoefde te lopen, en legde haar duim op de scanner om het beveiligde toegangspoortje door te komen. Haastig liep ze de groene campus over naar het achterste gebouw. Toen ze op tijd voor het klaslokaal stond gaf ze zichzelf in gedachten een high five.

‘Ehm, Lauren?’

‘Ja?’ Naast haar stond... hoe heette deze vrouw ook alweer? Ze was de klassenouder, de moeder van Priscilla, ze stuurde altijd mailtjes rond als er iets moest gebeuren. Zo goed las ze die mailtjes dus, dat ze zich haar naam niet eens meer herinnerde.

‘We zoeken nog vrijwilligers voor de organisatie van het jaarlijkse horrorfeest. Misschien heb jij deze keer tijd?’

‘Ehm.’ Lauren haatte het horrorfeest. ‘Nee sorry, ik heb het nogal druk op het moment.’

‘Ik ook, maar ik máák tijd tussen mijn andere bezigheden door.’

Lauren keek naar de keurig verzorgde vrouw naast haar. Ze

rook ook lekker, naar dure dagcrème. ‘O, nou, ik zal erover nadenken.’

‘Het zou leuk zijn als je een keer meedeed. Ik hoorde dat je een restaurant hebt? We zoeken nog iemand die de griezelcakejes kan bakken.’

Lauren knikte. ‘Ik kan best een plaat cakejes bakken.’ Ze zou ook best een make-upje kunnen gebruiken. En een bezoek aan de kapper. En een nagelstudio. Door het hele gedoe met Simon was ze langzaam maar zeker verslonsd.

De moeder van Priscilla typte iets in op haar telefoon en hield hem daarna voor Laurens neus. ‘Dit is het idee. Het recept mail ik je door.’

Lauren staarde naar een Pinterest-afbeelding van feloranje cakejes met een grijnzend pompoengezicht van fondant erop. Deze lelijke kleurstofbommen ging ze beslist niet maken.

‘Ik verzin zelf wel iets.’ Ze kon spinnen maken van luchtige chocoladecake.

‘Ehm, het is niet helemaal de bedoeling dat mensen er hun eigen invulling aan gaan geven.’

Verbaasd trok ze een wenkbrauw op. ‘Zal ik nou cakejes bakken of niet?’

‘Deze mag je bakken.’ De vrouw hield haar telefoon omhoog.

‘Nee, dan zie ik er toch maar van af.’ Lauren trok haar mondhoeken omhoog in een poging vriendelijk te glimlachen. Gelukkig ging de deur van de klas open en zag ze de vertrouwde bos blond haar van haar zoontje verschijnen.

‘Hoi mam. Gaan we?’

Ze keerde de moeder haar rug toe. ‘Ja, kom.’ Ze kon nog net een kus op Morris’ hoofd planten voordat hij zijn Minion-helm opzette, voor haar uit het terrein af liep en geroutineerd achter op de scooter plaatsnam. ‘Had je een goede dag vandaag?’ vroeg ze toen ze onder de securityslagboom door reden.

‘Meneer Tawson was jarig vandaag. Hij kreeg een duikbril, maar mijn naam stond niet op de kaart.’

Lauren voelde haar maag omdraaien. ‘O nee! Dat is mijn schuld. Ik moest geld meegeven, maar dat ben ik vergeten!’

‘Dat dacht ik al.’

‘Wat stom! Het spijt me, lieverd. Ik heb een geheugen als een zeef op het moment.’ Lauren haalde de stinkende vuilnistruck in waar ze achter stonden en zette haar scooter tussen een stilstaande taxi en een pick-up voor het kruispunt verderop, waar het verkeer standaard vast stond. Stof en uitlaatgassen drongen haar neus binnen. O ja! Ze moest mondkapjes kopen.

‘Ik heb hem de helft van mijn brownie gegeven. Dat vond hij ook lekker.’

‘Gelukkig.’ Lauren probeerde tevergeefs haar schuldgevoel weg te slikken. Het leek wel of ze sinds de scheiding de hele dag niets anders deed. Terwijl ze er geen seconde spijt van had dat Simon niet meer bij hen woonde. Ze genoot ervan dat het huis nu van haar was en dat hij niet meer kwam binnenlopen wanneer het hem uitkwam. Haar hoofd was alleen zo vol door alle veranderingen. Aangezien ze haast had reed ze haar scooter de stoep op en tufte ze stapvoets de vastgelopen auto’s voorbij. Daarna zoefden ze probleemloos naar huis.

‘Kleed jij je even om en pak je je tenn racket?’ zei ze toen ze afstapten voor het restaurant. ‘Ik moet de ventilatoren betalen die ze aan het installeren zijn. Made heeft vast een smoothie voor je gemaakt.’

Ze keek hoe Morris wegliep in zijn schooluniform, met zijn helm nog op. Er was waarschijnlijk gewoon tijd nodig voordat alles weer op rolletjes liep.

3

12.170 kilometer van huis stond Bobbie met de opkomende zon in haar rug naast een kolossale Samsonite-koffer. Boven haar hing een met Balinese bloemen versierd uithangbord. Made's madu, het restaurant waar ze voor stond, was van haar zus. In haar ooghoek zag ze de blauwe luchthaventaxi het stoffige pad af rijden. Pfff, ze voelde een spanningshoofdpijn opkomen.

Bobbie ademde diep in en meende een vleugje zeewind op te snuiven van het hippe surfstrand dat volgens Google Earth een paar honderd meter verderop zou moeten liggen. Ze was in Canggu, in het zuidwesten van Bali. Volgens de modieuze reiswebsites die ze had geraadpleegd over het eiland was het dé place to be. Voor Bobbie was het gewoon de plaats waar ze toevallig heen moest. Terwijl ze met haar vingertoppen haar hoofdpijn weg masseerde nam ze het in zich op.

Het restaurant was van het soort dat je in een tijdschrift zag. Vooraan een met tropische bloemen overgroeide veranda, daarachter een lichte ruimte met betontegels op de vloer, rotan meubilair en robuuste, teakhouten tafels. Aan het plafond hingen potten met hangplanten en er stond een goedgevulde vitrine met taart waar groot *glutenfree* boven stond. Het zag er gelikt uit. Dat kon ook niet anders. Het was Laurens restaurant en die had altijd al een fantastische smaak gehad. Na een paar happen extra lucht om wat moed naar binnen te zuigen, sjarde

Bobbie haar koffer de houten trap van de veranda op.

‘Wat krijgen we nou? Dit meen je niet, Bobbie?’

Bobbie schrok zo bij de plotselinge verschijning van haar oudere zus dat ze bijna over de laatste tree van de veranda het restaurant in struikelde. Wat best suf was, want ze wist dat ze haar hier uiteindelijk zou treffen. Nadat ze zich had herpakt, bekeek ze Lauren eens goed. Ze was nog steeds knap, op een rommelige surfchick-achtige manier, met haar haastig opgestoken blonde haar en volle lippen. Ze droeg nauwelijks make-up om de donkere kringen onder haar ogen te verbergen. Bobbie concludeerde dat ze in de afgelopen negen jaar er zeker vijftien ouder was geworden.

‘O nee, ik weet al waarom je hier bent. Mama is dood.’ Met een dramatisch gebaar sloeg Lauren haar handen voor haar gezicht.

‘Hoezo denk je nou dat mama dood is als ik voor je neus sta?’

‘Is alles oké?’

‘Misschien is tante Roos wel dood, de buurvrouw. Of Snuit.’

‘Is tante Roos dood?’

‘Nee, en Snuit ook niet.’

‘Gelukkig. Tenminste, van mama en tante Roos.’ Ze haalde diep adem. ‘Wat doe je hier? Je had kunnen bellen van tevoren. Het is niet dat we elkaar gisteren nog hebben gezien.’

‘Daarom juist.’ Bobbie poetste met haar mouw het zweet van haar voorhoofd.

Lauren keek naar haar koffer. ‘Wacht even, is het de bedoeling dat je blijft? Bij mij?’

‘Nou, ik hoopte... Ja, eigenlijk wel, als dat kan.’

Lauren deed een stap dichterbij haar toe. ‘Na negen jaar radiostilte sta je ineens op de stoep en wil je bij mij slapen?’ Ze nam haar met tot spleetjes geknepen ogen op. ‘Typisch, het is altijd alles of niets bij jou.’

Bobbie had hier nachten over wakker gelegen. Na wat er was gebeurd wist ze best dat het niet zomaar goed zou komen. Ze had overwogen een hotel te nemen en Lauren af en toe op te zoeken, maar dan zou de afstand tussen hen waarschijnlijk nooit kleiner worden. Alleen als ze boven op elkaars lip zaten, was er een kans dat ze ooit weer de zussen zouden worden die ze waren geweest. 'Het is nogal radicaal, dat moet ik toegeven. Als ik niet welkom ben, begrijp ik dat.'

Lauren keek met een sceptische blik naar haar kleine zusje en nam de tijd.

'Dus?' Bobbie voelde haar hart kloppen. Het was lang geleden dat ze zich zo kwetsbaar had opgesteld.

'Je bent mijn zus, ik kan je moeilijk weigeren. Kom verder.' Lauren stapte opzij zodat Bobbie erlangs kon.

'Dank je, dat waardeer ik enorm.' God, wat klonk dat zake-lijk. Ze hadden nog een lange weg te gaan.

Bobbie liep achter haar zus aan het restaurant door, waar een paar vroege vogels zaten te ontbijten. Lauren hield de achterdeur voor haar open. Ze staken een smal steegje over en zonder om zich heen te kijken stapte ze door een dubbele teakhouten deur een tuin binnen. Pas toen ze halverwege de tuin was bleef ze staan. Verrast keek ze naar de riante Javaanse joglo met houten dakpannen. Net als bij het restaurant was de veranda ervoor begroeid met exotische klimop vol bloemen, maar hier was het wilder en kleurrijker. Naast het huis lag een zwembad uitdagend te glinsteren in het zonlicht. Dit was weer eens wat anders dan haar Amsterdamse tweekamerappartement in de Rivierenbuurt, waar je de burens de wc hoorde doortrekken, naast nog veel meer geluiden waarvan ze de herkomst niet wilde weten. 'Mooi hoor.' Ze sleepte voor de tweede keer haar onmogelijke koffer de veranda op naar de hoge woonkamer.

'Je kunt de logeerkamer nemen.' Lauren opende de helft van

een dubbele turquoise deur en maakte een gebaar dat ze door kon lopen.

‘Dank je.’ Bobbie ging op het tweepersoonsbed zitten dat in de kamer stond. Het matras veerde verrassend lekker mee.

Lauren leunde futloos tegen de deur. ‘Wat doe je hier, Bobbie?’

‘Kan dit straks? Ik heb een dertig uur durende reis achter de rug. Waarvan achttien naast een vrouw die naar boerenkool rook. En dan heb ik het nog niet eens over het tijdsverschil.’ Ze boog opzij om haar neus in het heerlijk geurende beddengoed te steken. ‘En over het feit dat die vrouw waarschijnlijk een blaasontsteking had en om de tien minuten over mij heen klauterde om naar de wc te gaan, waarbij ze met haar zitvlees tegen me aan schuurde.’

‘Bespaar me de details. Je staat na negen jaar radiostilte zo- maar voor mijn deur in Bali en vraagt om onderdak. Het lijkt me dat je mij wel een verklaring schuldig bent.’

‘Ik dacht dat je na je scheiding van Simon wel een beetje gezelligheid kon gebruiken.’

‘Ach, hou toch op. Moet ik dat echt geloven? De badkamer is trouwens door die deur naar buiten.’ Lauren wees naar een deur aan de achterkant van de kamer. ‘Voor het geval je ook nog je neus in mijn handdoeken wil steken.’

‘Dat speelde anders wel mee in mijn besluit.’ Bobbie streek het beddengoed recht. ‘Het ruikt heerlijk dat beddengoed. Naar zo’n dik blok zeep uit de Provence.’

‘Ik loop op mijn tandvlees, Knobbel. Wees gewoon eerlijk.’

‘Noem me niet zo.’ Bobbie kromp ineem bij het horen van die bijnaam. ‘De dokter vond dat ik het een tijdje wat rustiger aan moest doen. Mijn baas is bezig met het ontwikkelen van een stuk land hier vlakbij. Ik help hem met de contracten en daarna heb ik drie maanden vrij. Het leek mij een mooie kans om jou te zien en mijn neefje te leren kennen.’

‘Werk dus. Waarom verbaast dat me niet?’

Bobbie probeerde zich niet te laten opfokken door de pinnige ondertoon in Laurens stem. ‘Niet alleen werk. Ik moet snel iets afhandelen en daarna ben ik vrij.’

‘Drie maanden?’

‘Ja, maar wees niet bang, ik zal je niet tot last zijn als je dat niet wilt. Ik zag dat het huis naast jou te huur staat, en anders zoek ik wel een hotelletje.’

Lauren wreef voorzichtig in haar ogen, zodat ze haar mascara, die ze voor het eerst in lange tijd weer eens tevoorschijn had gehaald, niet uitsmeerde. ‘Dat zien we wel, ja? Pak voorlopig nog maar niet je hele koffer uit. Ik moet nu terug naar het restaurant. Het ontbijt is het drukste moment van de dag en het is volle maan vandaag. Ik neem aan dat je weet dat je het water uit de kraan hier niet kunt drinken. Als je dorst hebt staat er een container drinkwater in de keuken.’

‘Wat heeft de volle maan ermee te maken?’

‘Dan is de helft van het personeel er niet vanwege ceremonies die voorbereid moeten worden. Eten kan in het restaurant. In de Indomaret aan het einde van de straat is een pinautomaat.’

Het viel Bobbie op dat Laurens schouders naar voren hingen toen ze wegliep.

Na wat stevige baantjes in het zwembad was Bobbie op een houten bank met zachte kussens op de veranda gaan zitten om de papieren van de surfschool waarvan ze de verkoop zou begeleiden nog eens door te nemen. Meer omdat ze op zoek was naar afleiding dan uit noodzaak. Het weerzien met haar zus had haar een flinke adrenalinestoot bezorgd die de jetlag nog even uitstelde. Lauren had haar toegelaten in haar huis, dat was stap één.

Ze wist dat alles wat er in de documenten stond klopte,

maar toch las ze ze nog een keer helemaal door terwijl ze ondertussen haar bleke huid insmeerde met factor 50. Daarna trok ze een zomerjurk over haar hoofd en staarde ze een tijdje voor zich uit. De laatste keer dat ze dat had gedaan kon ze zich niet voor de geest halen. Haar leven had negen jaar lang bestaan uit budgetvoorstellen, bouwvergaderingen en huurcontracten. Iedere minuut van haar dag was gepland geweest. Wat ging ze hier in godsnaam doen, drie maanden lang? Ruziemaaken met Lauren? Het hele oeuvre van Tolstoj lezen? Dat zou nog niet eens zo gek zijn. Op zoek gaan naar diepgang. Lezen, misschien zelfs yoga proberen, TED-talks luisteren...

Volgens Wendelien, de bedrijfscoach, was het tijd om uit te vinden wat ze leuk vond en wat haar inspireerde, want dat was ze vergeten in al die jaren waarin ze alleen maar had gewerkt. Ze was het er niet mee oneens. In het begin wel, maar toen was ze het oneens geweest met het hele wezen van Wendelien. Ze praatte te zacht, dronk kruidenthee die onaangenaam rook en knikte zo irritant begripvol. De eerste twee sessies had ze alleen maar zitten bedenken hoe ze haar door het ongezellige kunststof draai-kiepraam van haar kantoortje kon persen, en wel zo dat het op een ongelukje zou lijken. Behoorlijk wat sessies later, toen ze de rust had gevonden om te luisteren, vond ze dat die vrouw best een paar punten had.

Bobbie liep naar de poort en stak het steegje dat tussen het huis en het restaurant van haar zus lag over. Op het terras was nog maar een tafeltje vrij. Het was het enige tafeltje waaraan ijzeren krukken stonden, en die zagen er misschien heel cool en industrieel uit, ze zaten voor geen meter.

‘Je komt wat eten.’ Lauren stond ineens naast haar en keek haar aan met dezelfde verbazing in haar blik als eerder die dag, alsof ze nog steeds niet geloofde dat Bobbie er was.

‘Ja, graag. Als je dat niet vervelend vindt.’

Lauren haalde haar schouders op. ‘Ik laat iemand onze menukaart brengen.’

‘Dank je.’ Uit gewoonte wilde Bobbie haar laptop uit haar tas pakken, maar ze realiseerde zich dat ze die niet bij zich had en dat er geen dringende zaken waren die afgerond moesten worden. Onthand frummelde ze aan de bamboe onderlegger voor haar op tafel. Het publiek om haar heen bestond vooral uit mannen met baarden en laag uitgesneden hemden die op de rotan loungestoelen hingen. Er zaten er zelfs enkelen zonder hemd. Hun torso’s glansden van het zweet. Ze hoopte maar dat iemand af en toe een duizenddingendoekje over het rotan haalde.

Bobbie pakte een papieren servetje uit het houten bakje met bestek voor haar en depte het zweet van haar voorhoofd terwijl ze zich afvroeg of de meeste vrouwen hier van haar leeftijd waren. Dat was steeds moeilijker in te schatten als je eind twintig was. Zij zou zo’n kort afgeknipt Levi’s spijkerbroekje met een naveltopje erboven ook nog best kunnen hebben. Ja, ze zou misschien wel kaarsrecht op de kruk moeten gaan zitten om te voorkomen dat er een rol over haar broek zou hangen.

‘Thanks.’ Ze keek het meisje die haar een menukaart in de handen duwde vriendelijk aan. Nadat ze de gerechten grondig had bestudeerd, bestelde ze saté *lilit* met een jonge kokosnoot. Daarna telde ze het aantal gasten en berekende de gemiddelde prijs van een lunch. Ze maakte een schatting van de inkomsten van het ontbijt en het diner en nog wat koffie tussendoor en concludeerde dat haar zus een uitstekende omzet draaide als je ervan uitging dat personeel goedkoop was. Het was een geruststellende gedachte dat ze daarmee in ieder geval de, waarschijnlijk prijzige, internationale school van haar kind kon betalen, want die lapzwanen van een Simon had het drukker met de perfecte surfgolf vinden dan met financiële verantwoordelijkheid nemen, als ze hun moeder moest geloven.

Terwijl ze de kip van de citroengrasstengels at checkte ze het nieuws op haar telefoon. Tot ze Wendelien in haar achterhoofd

hoorde, die haar had aangeraden om niet meer achter een scherm te eten en haar maaltijden eens daadwerkelijk te gaan proeven. Snel legde ze haar telefoon weg. Ze keek naar de keurig in een rijtje geparkeerde scooters voor het restaurant. Daarna staarde ze naar de man die ernaast zat en besepte dat deze man in dit keurige uniform de scooters van de harige viezeriken parkeerde. Het gaf haar een ongemakkelijk gevoel dat dat iemands baan was.

‘Tante Bob dus.’ Haar neefje hield zijn knalgele Minion-helm onder zijn arm geklemd en bekeek haar ongegeneerd, zoals alleen kinderen dat kunnen.

‘Nou, noem me maar gewoon Bobbie.’ Met een plof legde Bobbie het loeizware koffietafelboek met Balinese interieurs, waarin ze uit ongemak maar aan het bladeren was, terug op het bijzettafeltje naast haar. Ze kende Morris alleen van foto’s bij haar moeder thuis. Zijn huid was gebruint en over zijn blonde haar lag een groenige gloed. Waarschijnlijk het resultaat van zon, zee en het chloor in het zwembad.

‘Tante Bob, je lijkt niet echt op mama.’

‘Totaal niet!’ riep Lauren, die net de slaapkamer uit kwam lopen. Daar had ze snel haar korte spijkerbroek voor een vrolijke zomerjurk verruild. Het klonk als ‘Gelukkig niet!’

‘Heb je dieren mee?’ Morris keek hoopvol naar Bobbie.

‘Dieren? Nou, er zitten niet twee levende cavia’s in mijn tas, of zo.’

De jongen knikte. ‘Jammer. Dat is vast ook moeilijk meenemen in het vliegtuig.’

‘Maar er zijn hier nogal wat honden op straat, zag ik vanuit de taxi van het vliegveld.’

‘Die mag ik alleen niet aaien, want die kunnen hondsdoelheid hebben, en ik ben al een keer gebeten en toen moest ik zeven prikken. Mama zegt dat je *Bali dogs* niet kunt vertrouwen.’

‘Sjonge, wat ben jij toch voorbeeldig, dat je zo goed naar je moeder luistert!’ Lauren pakte de helm onder Morris’ arm vandaan en hing hem aan de haak naast de entree die daarvoor bedoeld was. ‘Trek je schooluniform maar uit, voordat het vies wordt.’

‘O, goed dat je het zegt, van die hondsdolheid.’ Bobbie had geprobeerd de hond voor het restaurant te aaien, maar die had haar ontweken. ‘Is die hond voor het restaurant niet van jullie?’

‘Nee, die is van zichzelf.’ Morris knoopte het blauwe overhemd met het schoollogo een stukje open en trok het over zijn hoofd. ‘Hij houdt alleen van voor het restaurant liggen. Dat hebben de meeste honden, die houden vooral van liggen. Ik wil een hond om mee te spelen, want ik heb ook al geen broer, snap je?’ Hij liet het overhemd voor zich op de grond vallen en stapte met zijn schoenen nog aan uit de korte blauwe uniformbroek.

‘Misschien krijgen we ooit nog wel een hond,’ mengde Lauren zich in het gesprek. ‘Maar naar die broer kun je fluiten.’

‘Ze bedoelt over tien jaar of zo, als er mensen op Mars wonen. Wist je dat ze zuurstof op Mars kunnen maken?’ Morris stond nu voor haar in een Spiderman-onderbroek met Nike-sneakers eronder.

‘Nee?’ Bobbie glimlachte opgelucht. Met haar neefje verliep alles een stuk vlotter dan met haar zus.

‘Heeft iemand mijn scootersleutels gezien?’ Lauren graaide tussen de rommel in de schaal op het aanrecht. ‘We hebben het er nog wel over, over die hond bedoel ik dan, hè, maar nu moet ik naar school voor het tienminutengesprek. Ik heb tijdens zo’n gesprek altijd de neiging om heel snel te gaan praten, omdat ik alles in tien minuten moet proppen, zo irritant.’ Ze viste een lipstick uit de schaal en haalde hem vluchtig over haar lippen.

‘Het klinkt ook heel gehaast, tienminutengesprek. Alsof ze bij voorbaat al bang zijn dat je te lang blijft zitten.’ Bobbie hield

een ananassleutelhanger met een zwarte Honda-sleutel omhoog die naast haar op de bank lag. ‘Zijn dit ze?’

‘Ja, *thanks!*’ Lauren wreef haar lippen over elkaar om haar lippenstift wat te verdelen. ‘Dat zal wel vaak zo zijn, want mensen praten nu eenmaal graag over hun kinderen. Maar ik denk dat ik niet tien hele minuten nodig heb. Mijn kind is namelijk perfect. Ons gesprek gaat altijd zo: ik vraag: “Hoe gaat het met Morris?” Dan zegt meneer Tawson: “Goed, Morris is de perfecte leerling.” Dan zeg ik: “Ja, dat weet ik.” En dan hebben we nog negen minuut vijfenveertig over en valt er een heel lange stilte, waarin we naar de neuzen van onze schoenen staren.’

Morris giechelde. ‘Vast, mam.’

‘O, wat heb je dat uniform netjes opgevouwen!’ Lauren wees naar het hoopje kleding bij Morris’ voeten. ‘Jij bent echt het toonbeeld van keurigheid. Je kunt zo het leger in.’

Bobbie zag een Indonesisch meisje de poort door stappen dat ze herkende uit het restaurant.

‘Daar is Ketut, die past een uurtje op tot ik terug ben.’

‘Waarom heb je oppas geregeld? Ik ben er toch?’

‘Ja, maar ja, misschien besluit jij ineens weg te gaan en negen jaar niets van je te laten horen, en dan zit mijn kind alleen. Dat vind ik niet echt een fijne gedachte.’ Lauren lachte vals.

Bobbie nam de grootste hap lucht die ze bij elkaar kon zuigen en sloeg Lauren in gedachten bewusteloos met het koffietafelboek.

Alsof er niets aan de hand was trok Lauren Morris tegen zich aan en woelde met haar handen door zijn haar. ‘Red jij een uurtje met Ketut en je tante Bob, die je vandaag hebt leren kennen? Over een kwartier is het bedtijd. Als ik terug ben slaap je al, goed?’

Bobbie liet de lucht langzaam tussen haar lippen door ontsnappen en trok haar vrolijkste gezicht. ‘Ja hoor, anders koop ik hem gewoon om met snoep of zo.’

Morris wierp een schuine blik op Bobbie. 'Blijf niet te lang weg, goed?'

'Ik doe mijn best.' Ze richtte zich tot Bobbie. 'De kans is groot dat de stroom uitvalt, maar die gaat op een gegeven moment gewoon weer aan.' Voordat ze de poort achter zich dicht-sloeg riep ze: 'En ruim dat uniform op, Morris!'

Bobbie stond vastbesloten op, liep naar haar kamer en begon haar koffer weer in te pakken.

4

Lauren opende de zitting van haar scooter zodat de beveiligingsmedewerker erin kon kijken en reed daarna onder de opengaande slagboom het schoolterrein op. Het was vreemd verlaten in de avond. Naast de hoofdingang, waar normaal geen plaats was, zette ze haar scooter op de standaard. Haar helm hing ze over de spiegel. Terwijl ze naar het lokaal liep probeerde ze haar rommelige blonde haar in model te kneden, maar toen ze in de ruit naast zich keek zag ze dat dat niet het beoogde resultaat had. Voor de gelegenheid had ze een vrolijk roze jurkje aangetrokken, maar haar spiegelbeeld liet precies zien hoe ze zich voelde: een overwerkte moeder met meer zorgen dan slaap die een poging deed er nog iets van te maken door middel van te felgekleurde lippenstift.

Ze nam plaats op het kinderstoeltje voor het lokaal. Beleefd knikte ze naar het Frans pratende stel dat zat te wachten voor de klas naast die van haar. Met haar knieën hoog opgetrokken op het gammele stoeltje fantaseerde ze over hoe die twee straks samen na zouden praten. Met hun hoofden dicht bij elkaar. Misschien zou zij bij hem achter op de scooter met haar armen om hem heen naar huis rijden.

Nou ja, je wist natuurlijk nooit hoe het zat. Misschien was zij wel zwanger geworden na hun eerste Tinder-date en probeerden ze er nu het beste van te maken. Ze rechtte haar schouders

en ademde langzaam uit. Ze moest zich ook niet aanstellen. Simon was nooit meegegaan naar dit soort gelegenheden, dus op dat vlak was er niets veranderd. En hij was alleen geïnteresseerd geweest in Morris als geen enkele golf op het eiland surfwaardig was geweest, wat praktisch nooit het geval was op een eiland als Bali.

Lauren stond op. Haar vermoeide spieren begonnen te protesteren op dat te kleine stoeltje. Ze deed haar best de brok in haar keel weg te slikken. De komst van Bobbie had haar geraakt. Ooit waren ze hecht geweest. Voor alles wat er was gebeurd. Zo had ze zich haar zusje altijd herinnerd, maar vanmiddag had er een vreemde op de stoep gestaan. De egocentrische workaholic die ze was geworden nadat ze bij Wilkerson Real Estate was gaan werken. Maar nee, ze moest haar keuzes respecteren. Iedereen ging op zijn eigen manier om met verlies.

Stemmen kwamen dichterbij en de deur ging open. Ze knikte vriendelijk naar de ouders van Craig, een vriendje van Morris dat regelmatig bij haar over de vloer kwam. Verbeelde ze zich die medelijdende blik omdat ze alleen was?

‘Lauren? Kom binnen.’

‘Meneer Tawson.’ Ze voelde hoe ze langzaam rood werd toen ze de leraar van haar zoon in de ogen keek. De treurigheid hiervan drong meteen tot haar door.

‘Noem me alsjeblieft Thomas, en neem plaats.’

‘Dank je.’

Hij ging achter zijn bureau zitten en glimlachte breed. ‘Fijn dat je er bent. Hoe gaat het met je? Woelige tijden, hoorde ik.’

Uit zijn blik sprak zo veel oprechte interesse dat ze zin had om haar hele hebben en houden op tafel te gooien en in snikken uit te barsten. Ze weerstond de neiging en glimlachte zo oprecht mogelijk. ‘Hartstikke goed. Hoe gaat het hier?’

Hij rommelde wat in een stapel papieren en haalde er een te-

kening met een treurig landschap in zwarte wasco uit. ‘Dit was Morris’ vrije tekening van vorige week. Hij heeft de dood getekend. Erg goed gelukt, vind ik zelf.’

‘Zeker.’ Lauren keek naar de vrolijke prinses met de vlinderjurk boven op de stapel en voelde de brok in haar keel in een rotsblok veranderen.

‘Hij maakt verder geen ongelukkige indruk en hij komt mee in de klas. Gezien de omstandigheden wilde ik het je alleen laten zien.’

Lauren staarde naar de tekening en probeerde de moed erin te houden. Zij had erop gestaan te scheiden. Het was ook beter voor Morris, nu wist hij tenminste waar hij aan toe was. En zo veel was er niet eens veranderd. Het was nu alleen officieel. Ze kon door met haar leven en had geen man meer die op onchristelijke tijden binnenkwam en de ijskast leeg at. ‘Dank je wel. Ik houd hem zelf ook in de gaten.’

‘Kinderen hebben het moeilijk na een scheiding, dat is nu eenmaal zo. Ze moeten een nieuwe start maken en niet ieder kind is goed in verandering.’

Lauren voelde iets nats over haar wang naar beneden sijpe-len. Snel veegde ze het weg met de achterkant van haar hand. Ze had dat nog niet gedaan of de volgende traan kwam er al aan. Haar schouders schokten, er was geen weg meer terug.

‘Sorry, dat had ik misschien niet moeten zeggen, ik bedoelde er niets mee... Ach nee, wat vervelend nou!’ Thomas stond op, liep naar een grote rol keukenpapier en scheurde er een stuk af. ‘Hier, een lekker groot stuk, kan je zo lang door huilen als je wilt.’

‘D-d-dank je.’ Lauren snoot zo charmant mogelijk haar neus en probeerde haar plotselinge gênante gesnik tot een einde te brengen door zich voorstellingen te maken van vrolijke clowns met ballonnen. Het hielp niet. Het puppynest verderop in de straat. De tranen bleven komen. ‘Sssorry,’ snotterde ze. ‘Ik huil

normaal nooit. Ik ben zo klaar.' Ze overwoog de wc in te duiken, maar ze wilde niet huilend langs al die ouders lopen.

'Neem je tijd. De vaders en moeders op de gang zitten vast Clash of Clans op hun telefoon te spelen. Gun die mensen ook hun lolletje.' Over tafel legde hij zijn hand op de hare. 'Uit beleefdheid zou ik graag met je meedoen. Ik probeer al vanaf het moment dat je begon aan mijn slechtiende oma Tracy te denken die in een put viel toen ze aan de straat aan het werken waren, alleen de tranen komen niet.'

'D-d-dank je, dat waardeer ik,' snifte ze.

'Ik kan de muziek van Michael Newman van de film *The Piano* opzetten. Dan kom ik wel in de sfeer.'

'Doe geen moeite. Ik geloof dat ik er weer ben.'

'Blijf nog even zitten.' Hij haalde een veldfles uit de tas naast zijn bureau. 'Hier, neem een slok water.'

'Dank je.' Ze nam een paar slokken uit de fles met legerprint en gaf hem terug. Hij nam zelf ook een slok. Het was vreemd intiem. Ze rechtte haar rug. 'Zo, terug naar Morris.' Op zijn bureau ging de wekker af, wat betekende dat de tien minuten om waren.

'Hij redt zich wel. Zijn gedachten zijn gewoon af en toe ergens anders. Ik beloof je dat ik op hem let en je op de hoogte houd. Je moet je niet te veel zorgen maken. Mijn deur staat altijd open. Loop vooral af en toe binnen als je het erover wilt hebben.'

Bedoelde hij nu Morris of haar scheiding? Lauren stond op.

'Blijf nog maar even zitten.'

Ze plofte weer in de stoel.

'Hier.' Hij gaf haar een nieuw stuk keukenpapier. 'Ik ben vandaag nogal in een gulle bui.'

Lauren depte haar ogen en maakte vastberaden een prop van het papier. 'Bedankt voor je tijd.' Ze ging hier niet als een gewond konijn blijven zitten.

Thomas liep met haar mee naar de deur. ‘Sterkte de komende tijd. Als ik huilbuien losmaak en je daar juist behoefte aan hebt, zie ik je wel verschijnen.’

‘Dank je.’

‘Maak je niet te veel zorgen over Morris.’

‘Overleefde oma Tracy het, die put?’

‘Nee.’

‘Ach nee! Nu heb ik voortaan ook iets om aan te denken als ik nog een potje wil huilen.’

Het was al na Morris’ bedtijd toen ze de veranda op liep. Ketut, die aan de keukentafel zat met haar tas naast zich, stond meteen op. Ze knikte naar de bank, waarop Bobbie voorover in slaap was gevallen, met haar hoofd op haar ingepakte koffer. Ze snurkte zacht. Lauren legde haar voorzichtig languit op de bank en schoof een kussen onder haar hoofd. Ze werd niet wakker. Ketut maakte zich uit de voeten en Lauren liep op haar tenen Morris’ kamer in om hem niet wakker te maken. Als hij sliep zag hij er weer net zo uit als toen hij een baby was. Verderd drukte ze een verlate nachtkus op zijn voorhoofd.

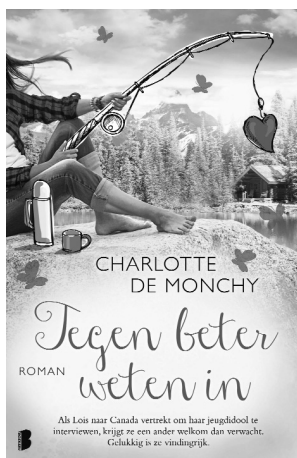
Daarna ging ze in de woonkamer zitten en luisterde naar de avondgeluiden, tsjirpende krekels vermengd met het gezoem van scooters die voorbijreden op de hoofdstraat verderop. Af en toe klonk het geblaf van een hond of het roepen van een van de oudere kinderen die voetballen aan het begin van de *gang*, het straatje. Alleen ’s nachts, als ze wakker lag, heerste er wel eens totale stilte. Dan hoorde je alleen de krekels. Lauren luisterde naar Bobbies regelmatige ademhaling. Ondanks het gat van negen jaar kende ze haar zus net zo door en door als het sconerecept waarmee haar restaurant groot was geworden. Op de tast, met haar ogen dicht, kon ze de ingrediënten in een bak gooien en ze wist exact hoe ze zouden smaken als ze even later goudgeel gekleurd uit de oven kwamen. Aan de ingepakte kof-

fer te zien was Bobbie van plan geweest weg te gaan, maar had ze gewacht tot Lauren terug was, waarschijnlijk omdat ze de opmerking dat ze Morris alleen zou laten niet waar wilde maken.

Een tijdje bleef ze zitten kijken naar het vertrouwde beeld van haar slapende zusje. Jarenlang hadden ze op dezelfde kamer geslapen. Niet eens omdat er niet genoeg kamers waren, maar vanwege de gezelligheid. Pas op haar dertiende had ze een eigen kamer gewild.

Gek genoeg wilde ze niet dat Bobbie wegging. Zelf na alles wat er gebeurd was. Ze wilde haar laten voelen hoe woest ze was. Dat gevoel zou alleen maar slijten als ze in elkaars buurt waren. Lauren stond op en pakte papier en pen. Het briefje dat ze schreef vouwde ze dubbel en zette ze op de tafel naast Bobbie. Toen pakte ze Bobbies Samsonite en rolde hem terug naar de logeerkamer.

LEES MEER VAN *Charlotte de Monchy*

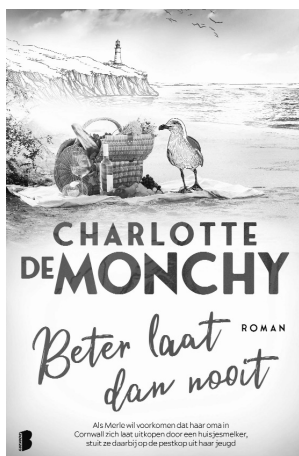
Lois werkt voor een kleine, noodlijdende uitgeverij in Amsterdam. Er ligt daar in een la nog een bijna verlopen contract voor een biografie over Marius Delaive, een Nederlandse tienerster uit een beroemde boyband. Die biografie zou de uitgeverij uit de rode cijfers kunnen halen. Helaas woont Marius inmiddels in Canada, waar hij een houtbewerkingsbedrijf is begonnen, en wil hij met rust gelaten worden. Het contract heeft hij destijds getekend onder druk van zijn agent maar nu wil hij er niets meer mee te maken hebben.

Lois wordt door haar werkgever naar Canada gestuurd om zo veel mogelijk informatie van Marius los te krijgen en het boek toch te schrijven. Het is voor haar een mooie kans, aangezien ze droomt van een carrière als schrijfster. Bovendien komt het haar meer dan goed uit om een tijdje naar het buitenland te gaan en zo haar ex te ontlopen. Ze neemt haar intrek in een gemoedelijke B&B en wordt meteen vriendinnen met de sympathieke verhuurder Jill. Jills beste vriend Chris is ook een goede vriend van Marius; dat beschouwt Lois als een veelbelovende start. Maar het blijkt veel moeilijker dan ze ooit had gedacht om door te dringen tot de stugge voormalige popster.

Verkrijgbaar als

LEES MEER VAN *Charlotte de Monchy*

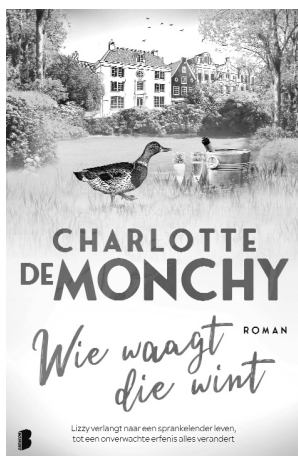
Als Merle hoort dat haar hippie-oma haar enige bezit, het oude statige huis op de rotsen van Cornwall, heeft verkocht aan een investeerder, vreest ze dat de oude vrouw het slachtoffer is geworden van een harteloze oplichter. Hoewel Merle – een succesvolle internetondernemer en een no-nonsense type – gemengde gevoelens heeft over de kleurrijke levensstijl van haar artistieke, hasj rokende oma, besluit ze toch af te reizen naar het kleine dorpje waar ze als kind vele zomers doorbracht. Want als het om zaken gaat, beschouwt ze zichzelf als de aangewezen persoon om haar bij te staan.

Als de investeerder die haar oma heeft uitgekocht James Miller blijkt te zijn, de pestkop van het dorp die vroeger kwallen in haar zwembroek duwde, is Merle dubbel gemotiveerd hem een lesje te leren. Helaas blijkt hij ineens ook de kleinzoon van oma's nieuwe grote liefde te zijn, wat de situatie ingewikkeld maakt. Helemaal als ze min of meer gedwongen wordt om samen met hem een verrassingsbruiloft te organiseren voor de bejaarde geliefden.

Verkrijgbaar als

LEES MEER VAN
Charlotte de Monchy

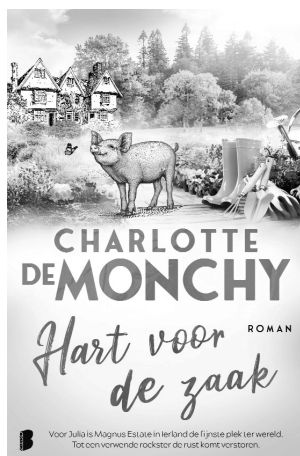
Lizzy schaamt zich dood voor haar baan als marketeer bij Man van Nu, een ordinair lifestyleblad voor mannen. Het uitgeleefde, studentikoze appartement waar ze sinds haar studie jaren nog steeds woont is ze inmiddels ontgroeid en haar prins lijkt op een schildpad te zitten en komt maar niet voorbij. Gelukkig fleuren de bezoekjes aan Celeste, een oudere dame met wie ze bevriend is geraakt tijdens haar studentenbijbaan in de thuiszorg, haar leven op. Ze is dan ook geschokt als Celeste niet alleen plotseling overlijdt, maar haar ook nog eens haar kapitale grachtenpand nalaat.

Helaas blijkt de erfenis minder aantrekkelijk dan gedacht. Ze moet hem delen met Celestes onbekende kleinzoon, Tobias. Deze knappe maar koele zakenman wil het huis, dat Lizzy het liefst wil opknappen en in ere herstellen, zo snel mogelijk verkopen. Ze zet alles op alles om hem op andere gedachten te brengen en ontdekt daarbij pijnlijke geheimen uit Celestes verleden. Zo komt ze tot het inzicht dat je soms een sprong in het diepe moet wagen als je ooit echt gelukkig wilt worden.

Verkrijgbaar als

LEES MEER VAN *Charlotte de Monchy*

Er is geen betere plek om te wonen dan op het betoverende Magnus Estate in Ierland. Tenminste, voor Julia, die het landgoed draaiende houdt. Haar oude cottage ligt samen met de net gerenoveerde vakantiewoningen aan een schilderachtig meer, haar collega's zijn haar vrienden geworden en ze geniet van het buitenleven. Zo kan ze – al is het maar tijdelijk – haar lot uit de weg gaan: de fabriek van haar ouders overnemen in het kleurloze dorp in Nederland waar ze is opgegroeid.

Als de eerste gast zich aanmeldt voor de luxe cottages, is ze dan ook dik tevreden. Totdat hij voor haar neus staat en ze hem herkent. Scott Manswell, een norse rockster die in alle roddelbladen staat. En nooit met positief nieuws. Net die persoon die waarschijnlijk geen enkele waardering heeft voor de prachtige natuur, de biologische moestuin en de gekoesterde scharrelvarkens in het bos. Het kost Julia alles wat ze in zich heeft om in haar rol van beleefde gastvrouw te blijven. Gelukkig verschijnt ineens de knappe zoon van de eigenaresse om de zaken op het landgoed over te nemen, zijn charmes op haar los te laten en haar aandacht af te leiden.

Verkrijgbaar als

